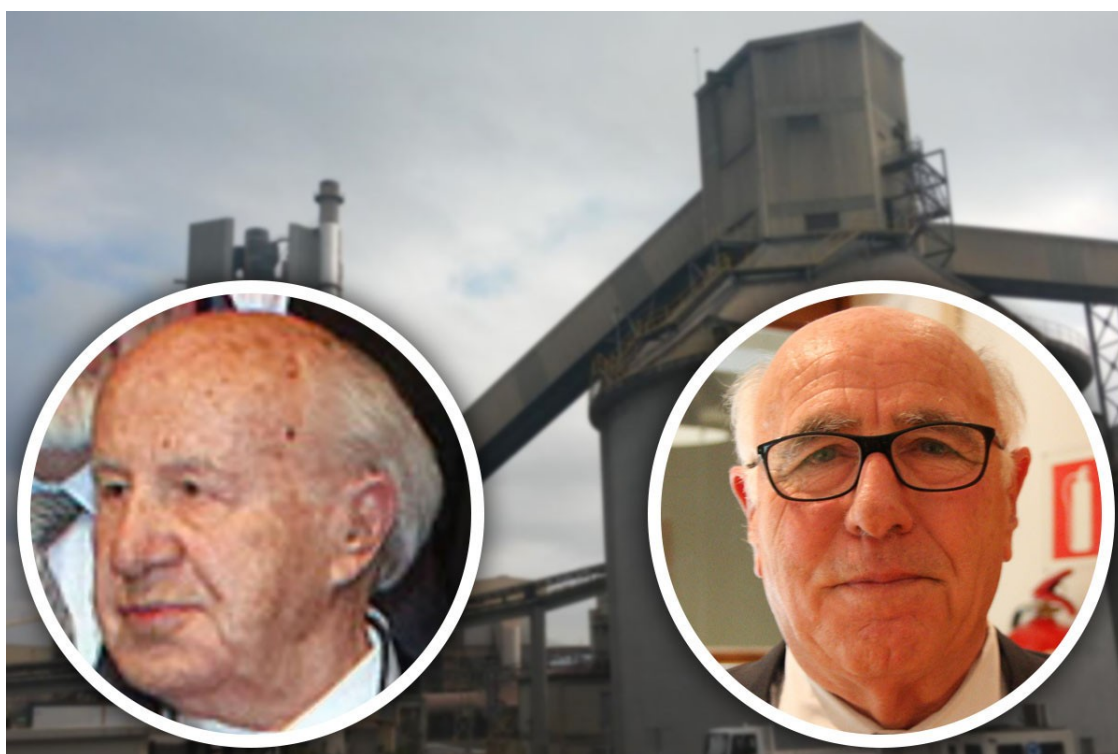

Els Molins: Opus, ciment i catalanisme

Ciment Molins, controlada encara per la família, és un dels darrers exemples de gran empresa amb vocació industrial a Catalunya

Casimir Molins Ribot i Joan Molins Amat | NacióDigital

El sector del ciment havia tingut a Catalunya noms de referència, vinculats a algunes de les nissagues més brillants de la burgesia, que van ser derrotats per l'entrada de capital forani. La francesa Lafarge es va apoderar d'Asland, que havia pertanyut a famílies arrelades com els Güell i els Bertrand. Uniland, que havia estat de grans cognoms catalans com els Rumeu (baró de Viver) i els Fradera, va ser absorbida per Portland Valderribas, en mans de FCC. I hi ha la mexicana Cemex, que recentment va haver de tancar dues de les set plantes que té a l'estat espanyol.

El ciment pateix. El fre patit en la construcció ha afectat el sector. D'altra banda, la nova regulació de les emissions de CO2 davant del repte climàtic seran un altre element de fre. Però en un horitzó així d'obscur, brilla un nom propi: Ciments Molins (<https://www.cemolins.es/>) resisteix com a poder econòmic a Catalunya en un sector en crisi i és l'única multinacional del ciment en mans catalanes. El més rellevant per entendre la significació de Ciments Molins és que és un dels darrers exemples de gran empresa amb vocació industrial a Catalunya.

Tres branques familiars

L'empresa va ser fundada el 1928 per Joan Molins Parera, i va ser el seu fill, Joaquim Molins Figueras (<https://www.joaquimmolinsfigueras.org/>), qui va impulsar el negoci, que en la tercera generació es va convertir en una multinacional sota el lideratge de Casimir Molins Ribot, mort el 2017.

[noticia]188867[/noticia]

Casimir Molins representava l'autoritat moral que li va ser reconeguda per totes les tres branques de la família: els Molins López-Rodó, fills del matrimoni de Casimir amb Dolors López Rodó (germana de l'exministre franquista Laureà López Rodó); els Molins Amat, fills de l'enllaç entre un germà de Casimir, Joan Molins Ribot, i Glòria Amat; i els Molins Gil, fills del segon matrimoni de Molins Figueras amb Juana Gil Santos.

"Em caso amb la Juana"

Molins Figueras va enviudar el 1950. Temps després, va deixar astorada la seva família quan va anunciar que havia decidit casar-se amb Juana Gil, fins aleshores treballadora de la família. D'aquest matrimoni van néixer dos fills: Joaquim i Marta. Membres de les tres branques familiars són presents al consell d'administració de Ciments Molins. Juana Gil va morir el 2016 als 95 anys.

Té molt mèrit que l'empresa hagi aconseguit preservar la seva cohesió. L'ampliació dels seus membres ha obligat a renovar els convenis de sindicació d'accions. Així, es va establir un mecanisme que obliga a que les decisions estratègiques s'hagin d'aprovar amb el suport d'un 80% del consell. Ciments Molins té la fàbrica a Sant Vicenç dels Horts, i ha establert braços del seu negoci a Mèxic, Argentina, Bolívia, Tunísia i Bangladesh.

L'ascensió de l'Obra

Parlar de Casimir Molins és fer-ho de l'Opus Dei. I no es pot parlar de les connexions econòmiques de l'Obra sense referir-se als Molins. L'empresari desaparegut va ser un dels primers seguidors de José María Escrivá de Balaguer, avui sant de l'Església catòlica, i en va esdevenir un sòlid puntal a Catalunya, en tant que un dels seus principals suports econòmics.

En aquest fet hi va tenir un paper fonamental un cognom rellevant: López Rodó. Casimir i Dolores - Lola- López Rodó es van conèixer a Sant Feliu de Codines, on els pares d'ambdós tenien casa. L'enllaç va vincular Molins a una persona fonamental en la segona etapa del franquisme, possiblement un dels catalans amb més poder en el segle XX: Laureà López Rodó.

Catedràtic de Dret Administratiu, membre de l'Opus Dei quan aquest encara tenia poca influència i era vist només com un grup amb aspiracions, vigilat de prop per altres nuclis de poder dins del catolicisme, des dels jesuïtes a la totpoderosa en els anys quaranta i cinquanta Associació Catòlica Nacional de Propagandistes (ACNP). Però l'Opus es va anar obrint pas en els cercles d'influència gràcies al talent d'Escrivá de Balaguer i dels seus quadres dirigents, i a la competència tècnica dels seus membres, entre ells López Rodó.

Artur Mas imposant la Creu de Sant Jordi a Casimir Molins. Foto: Govern

Escrivá preconitzava un catolicisme que, des d'un conservadorisme de fons, presentava elements de certa modernitat en el panorama ombrívol del nacionalcatolicisme de la postguerra. Sobretot en la seva defensa de la llibertat política dels creients i que els catòlics podien militar allà on volguessin. Això va acabar sent una pràctica astuta que facilitava que a l'Opus hi hagués persones que es van integrar en el règim franquista i d'altres que van ser-ne opositors.

La coneixença de López Rodó i l'almirall Carrero Blanco, subsecretari de la Presidència i eminència gris de Franco, va ser determinant. Franquista convençut l'almirall, i més instrumentalment López Rodó, van anar pujant esglaons dins l'edifici de l'Estat. A finals dels cinquanta, homes de l'Obra van entrar en l'aparell de l'Administració i en els ministeris econòmics, en un pols molt dur amb els jerarques falangistes del Movimiento. López Rodó va ser un dels cervells del Pla d'Estabilització, que va liberalitzar l'economia (no pas el règim). A prop d'ell hi havia un grup d'economistes catalans com Sardà Dexeus i Fabià Estapé, vinculats alhora al Cercle d'Economia.

Aquesta vinculació a l'Opus també és una de les raons de la seva presència al consell del Banco Popular, presidit durant dècades pels germans Luis i Javier Valls Taberner, insignes membres de l'organització d'Escrivá de Balaguer. Ana María Molins el va succeir al consell del Popular, que després entraria en una crisi fatal. Casimir Molins va morir el 2017 als 97 anys (<https://www.naciodigital.cat/noticia/133649/mor/97/anys/casimiro/molins/ribot/president/ciments/molins>) . Deixava sis fills i 24 nets.

Nom: *Joan Molins Amat.*

Família: *tres branques familiars: Molins Amat (amb la presidència de Ciments Molins), Molins López-Rodó i Molins Gil, totes presents al consell d'administració.*

Càrrecs: *president de Ciments Molins.*

Negoci: patrimoni net de 1.040 milions d'euros, que els situa en el lloc 49 dels més rics de l'estat espanyol (segons el rànquing d'*El Mundo*). Ciments Molins va obtenir 85 milions d'euros de beneficis (dades del 2018), que van suposar un 4% menys que l'any anterior).

Un lloc: Sant Feliu de Codines, al Vallès Oriental, on la família ha tingut la residència que servia per aplegar-se entorn el patriarca, el malaguanyat

Casimir Molins.

Actitud davant el procés: Ciments Molins va traslladar la seva seu a Madrid. Però la família ho va viure amb tensions i s'ha plantejat el retorn. L'advocat Pau Molins ha exercit la defensa de Santi Vila durant el judici de l'1-O. La majoria de la família ha estat vinculada històricament a CiU i és catalanista, però emparentada amb l'exministre franquista López Rodó. D'aquesta branca, Joaquim Molins López-Rodó s'ha posicionat contra el procés.

De la Unió del Centre a CiU, una voluntat política

Joaquim Molins Amat, enginyer industrial format a l'Escola Tècnica Industrial de Barcelona i a l'IESE, va ser un dels pocs casos de membre d'una de les famílies insignes de la burgesia que es va llançar de ple a l'arena política. En els inicis de la Transició, molts altres ho van fer, de Joan Antoni Maragall a Carles Güell de Sentmenat o Joan Mas Canti, en diversos experiments centristes, especialment en la Unió del Centre Català, on va militar Molins, que no va tenir èxit en les primeres eleccions democràtiques (1 diputat en coalició amb UDC). Però Molins es va refer i va integrar-se a Convergència Democràtica.

Joaquim Molins, al centre, quan era conseller de Política Territorial. Foto: Arxiu La Marxa.

Va ser conseller de Comerç i de Política Territorial, cap de CiU al Congrés i alcaldable per Barcelona. Finalment, va tornar al sector privat. Va presidir Jazztel a Catalunya i el Centre de Càlcul de Sabadell. També el patronat de la Fundació del Gran Teatre del Liceu fins a la seva mort el 2017 (<https://www.naciodigital.cat/noticia/134781/mor/exconseller/joaquim/molins/72/anys>) .

Advocat de tots els marros

Un altre germà del president de Ciments és Pau Molins Amat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/172283/pau/molins/rocker/solidari/vol/tornar/totes/pilotes>) , un advocat que presenta un llistat de defensats que és una història de Catalunya vista des dels tribunals. Va ser advocat de Josep Maria Huguet, cap d'Hisenda a Catalunya acusat d'acceptar suborns d'empresaris i que va ser condemnat a sis anys de presó; l'empresari Josep Puigneró, condemnat per delictes ecològics; Ignasi Farreres, pel cas Treball (va ser absolt); Narcís Serra per l'escàndol dels sobresous de Catalunya Caixa (absolt); Fèlix Millet pel cas Palau, una defensa que va resultar efímera perquè el lletrat es va retirar aviat del cas... I va defensar la infanta Cristina en el cas Nóos.

Consoci de Jordi Pina al seu despatx Molins Defensa Penal, també ha dut la defensa de l'exconseller Santi Vila en el judici de l'1-O, va defensar Irene Rigau pel 9-N, va lluitar per demostrar la innocència de Sandro Rosell -finalment absolt-. Sempre a l'escalf de l'antiga CiU (va militar uns anys a CDC), va preparar una querrela contra el president Pasqual Maragall després de les polèmiques declaracions d'aquest sobre el 3%, que no es va acabar presentant.

Pau Molins (centre), amb Santi Vila a l'Audiència Nacional. Foto: Isaac Meler

Andreu Farràs i Pere Cullell expliquen a *L'oasi català* (<https://www.casadellibro.com/libro-l-oasi-catala/2910010402245/1015009>) que Pau Molins va ser un de 64 fills de casa bona que els anys vuitanta van pagar suborns per no fer el servei militar. Un delictes que va acabar prescrit. Ha estat directiu del Reial Club de Tennis Barcelona, un altre lloc de trobada dels *vip* locals. I destina estones del seu temps lliure per fer concerts benèfics a Luz de Gas dins del grup de vells rockers PorFinViernes (<https://www.naciodigital.cat/noticia/172283/pau/molins/rocker/solidari/vol/tornar/totes/pilotes>) .

Joan Molins, "més jesuític que opusdeista"

En cercles econòmics, es destaca la figura de l'actual president de Ciments Molins, Joan Molins Amat, com a representant d'una de les darreres nissagues dels capitans d'indústria d'abans. "És més jesuític que opusdeista", assegura una persona propera, "de posicions obertes en el camp polític i en el social, d'una tradició capitalista del tot allunyada de l'especulació financera i que té una visió paternalista dels treballadors".

L'any 2004, però, la família va comprar les accions de Lafarge i va recuperar el control total de Ciments

La vocació industrial del grup és un altre tret important per entendre els Molins. L'empresa va haver de recórrer fa uns anys a un soci estranger, Lafarge, que va arribar a tenir el 40% de la participació. L'any 2004, però, la família va comprar les accions de Lafarge i va recuperar el control total de Ciments. Una proesa poc habitual.

L'ala espanyolista

Joaquim Molins López-Rodó, exdegà de Ciències Polítiques de la UAB, representa la branca unionista de la saga. Va ser un dels vicepresidents de l'entitat Empresaris de Catalunya (<https://www.naciodigital.cat/noticia/87562/vicepresident/empresaris/catalunya/titlla/periodistes/ignorants>) i s'ha mostrat vehement en contra del procés. Curiosament, havia estat proper a Iniciativa per Catalunya i el 1999 va demanar el vot per Rafael Ribó en les eleccions catalanes d'aquell any.

Un germà seu, el cirurgià Laureà Molins López-Rodó, va ser qui va dirigir l'equip que va operar el rei Joan Carles I l'any 2000 a l'Hospital Clínic d'un nòdul al pulmó que es temia que pogués ser cancerigen, possibilitat que es va descartar.

Però els qui coneixen la família asseguren que la majoria dels més joves són majoritàriament nacionalistes, i alguns d'ells propers a l'independentisme. Al "centre" de la família, un fill de Joan Molins Amat, Oriol Molins, és president del partit Units per Avançar (<https://www.naciodigital.cat/noticia/158863/espadaler/nou/secretari/general/units/avancar>) .

[despiece]El braç econòmic de l'Opus Dei

Els anys del triomf de López Rodó (sempre amb permís de Carrero) ho foren també per a Casimir Molins. Íntim d'un altre prohoms de l'Opus com Josep Ferrer Bunsoms, va adquirir amb ell i un grup reduït de persones el Banc Atlàntic, que havia estat dels Güell i que va presidir entre 1961 i 1983.

Per la seva banda, Ferrer Bunsoms va presidir Bankunion, un banc industrial impulsat des de l'Atlàntic que seria el promotor d'Autopistas Concesionaria Española (ACESA). Amb els anys, Bankunion seria comprat pel Banco Hispano Americano. Un nom per apuntar: a Bankuni6n hi va treballar com a directiu un joveníssim Isidre Fainé.

Un èxit important d'aquest equip va ser guanyar la concessió de la primera fase de l'autopista de la Mediterrània (tram La Jonquera-Barcelona) el 1965, en dura pugna amb bancs espanyols. Aquesta batalla l'ha explicada Francesc Cabana al seu llibre *37 anys de franquisme a Catalunya* (<https://www.grup62.cat/l/llibre-37-anys-de-franquisme-a-catalunya-una-visio-economica/101339>) . ACESA seria la predecessora d'Abertis, i la Caixa va acabar tenint-ne el control fins al 2018.[/despiece]

[noticiadiari]2/188327[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187998[/noticiadiari]
[noticiadiari]2/187600[/noticiadiari]
[noticia]187241[/noticia]